

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **M. M. A. D.**, zast. Mgr. Petrem Hradilem, advokátem se sídlem Půdova 648/3, Praha 9, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2023, č. j. PPR-35322-2/ČJ-2023-990115, ze dne 7. 3. 2024, č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115, a ze dne 29. 1. 2025, č. j. PPR-22863-20/ČJ-2020-990115, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2025, č. j. 10 A 148/2023 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Hradila, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žaloby proti třem rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví, která se týkají zpracování žalobcových osobních údajů žalovaným. Městský soud je spojil ke společnému projednání a poté o nich rozhodl shora označeným rozsudkem.

[2] Městský soud formuloval výroky svého rozsudku následovně:

- I. *Žaloba se odmítá ve vztahu k rozhodnutím č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115 ze dne 07. 03. 2024 a č. j. PPR-22863-20/ČJ-2020-990115 ze dne 29. 01. 2025, a to v rozsahu, ve kterém*

žalobce napadal skutečnost, že byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech, a skutečnost, že v této souvislosti byly zpracovávány jeho osobní údaje.

- II. Rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-35322-2/ČJ-2023-990115, ze dne 06. 10. 2023, č. j. PPR-35322-6/ČJ-2023-990115 ze dne 07. 03. 2024 a č. j. PPR-22863-20/ČJ-2020-990115 ze dne 29. 01. 2025, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **56 130 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti uvedl, že se brání výhradně proti prvnímu, odmítavému výroku napadeného rozsudku. Dále předestřel, proč podle něj městský soud pochybil, pokud se odmítl zabývat přezkumem důvodů, pro něž byl stěžovatel považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejné zdraví. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud (NSS) zrušil první výrok napadeného rozsudku. S ohledem na to, že městský soud z jiných důvodů druhým výrokiem rozsudku všechna napadená rozhodnutí zrušil, stěžovatel nenavrhl, aby byla věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřijatelná.*

[7] Judikatura NSS dlouhodobě uznává, že kasační stížnost směřující proti závěrům obsaženým pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí není přípustná (srov. např. již usnesení NSS ze dne 30. 6. 2003, č. j. 4 Ads 23/2003 - 124, č. 34/2003 Sb. NSS).

[8] K otázce nepřijatelnosti kasační stížnosti směřující pouze proti důvodům napadeného rozhodnutí se podrobně vyjádřil především rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, č. 3321/2016 Sb. NSS. Uzavřel, že kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a nenamítá, že krajský soud měl výrokiem ve věci rozhodnout jinak, je nepřijatelná (bod 60 citovaného usnesení).

[9] Městský soud v bodech 67-74 napadeného rozsudku shledal, že se částí stěžovatelovy žalobní argumentace s ohledem na § 171 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), nemůže zabývat. Tento závěr promítl do prvního výroku svého rozsudku, který formuloval jako částečně odmítavý. Z odlišných důvodů však zároveň uzavřel, že všechna tři žalobami napadená rozhodnutí je třeba zrušit (body 61, 89 a 103 napadeného rozsudku). Tento závěr městský soud vtělil do druhého, zrušujícího výroku rozsudku. Městský soud shledal část žalobních námitek nedůvodnými, což do výroku svého rozsudku nepromítl.

pokračování

[10] Stěžovatel tedy podal žaloby proti třem správním rozhodnutím a všechna tři rozhodnutí městský soud zrušil. Za takové situace je podle NSS nepochybné, že stěžovatel byl v řízení před městským soudem plně procesně úspěšný, byť se městský soud neztotožnil se všemi jeho argumenty (k takovým situacím srov. body 47, 52 nebo 59 již citovaného usnesení č. j. 5 Afs 91/2012 - 41). Ostatně závěr o plném procesním úspěchu stěžovatele potvrzuje i rozhodnutí městského soudu o nákladech řízení, které z této premisy vychází (bod 105 napadeného rozsudku).

[11] NSS má tedy za to, že předmět řízení, resp. žalobní petit byl v plném rozsahu vyčerpán již výrokem II napadeného rozsudku (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, č. j. 7 As 11/2005 - 149, č. 1108/2007 Sb. NSS). Zahrnutí částečně odmítavého prvního výroku do výrokové části rozsudku pak lze považovat za poněkud nelogické a nadbytečné. Městský soud totiž nedospěl k závěru, že by některé z napadených rozhodnutí bylo nezpůsobilé soudního přezkumu [ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., o nějž městský soud opřel svůj částečně odmítavý výrok; srov. bod 73 napadeného rozsudku], pouze se s ohledem na svůj právní názor odmítl zabývat jednou z žalobních námitek.

[12] Postup krajského (městského) soudu, jímž by bylo ve výroku rozhodnutí samostatně rozhodováno o každé jednotlivé žalobní námitce, tedy tak, že by tyto námitky byly separátními výroky odmítány, jestliže se soud domnívá, že se jimi nemůže zabývat (popřípadě zamítány, jestliže se soud domnívá, že nejsou důvodné), by vedl k obcházení výše shrnutého právního názoru rozšířeného senátu, jakož i smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. Fakticky plně procesně úspěšní účastníci by se tak mohli proti rozhodnutí krajského soudu bránit kasační stížností, jestliže byli byt jen zčásti argumentačně neúspěšní (bod 56 usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 91/2012 - 41).

[13] Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, a tedy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo odmítl. Dále jde o případy, v nichž nelze z rozhodnutí seznat, co je výrok a co odůvodnění, či situace, kdy z rozhodnutí není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, resp. o rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[14] Zároveň však platí, že rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu (rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72). Ačkoli se tyto závěry primárně vztahují k přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, jsou přenositelné i na posouzení přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí (jak učinil NSS v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, bodě 19).

[15] Touto optikou tedy NSS nahlíží i na výroky napadeného rozsudku, které je třeba vyložit v kontextu jeho odůvodnění. Jediným rozumným interpretačním závěrem je to, že první částečně odmítavý výrok představuje pouze poněkud formulačně neobratný

a nadbytečný odraz části odůvodnění. Za skutečnou nosnou část napadeného rozsudku proto kasační soud v této specifické situaci považuje pouze jeho výroky II a III, které samy o sobě (i bez výroku I) plně vystihují procesní výsledek řízení.

[16] Podle NSS nelze založit přípustnost kasační stížnosti na pouhé formulační neobratnosti městského soudu. Opačný přístup by vedl v zásadě k arbitrárnímu a přepjatě formalistickému posuzování přípustnosti tohoto opravného prostředku bez ohledu na skutečný procesní výsledek řízení, který má být v tomto směru podle dlouhodobě ustálené judikatury rozhodným kritériem.

[17] Ačkoli tedy stěžovatel formálně kasační stížností napadl výrok I rozsudku městského soudu, ve skutečnosti se jedná o kasační stížnost plně procesně úspěšného účastníka směřující pouze proti důvodům napadeného rozsudku. NSS proto kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou podle § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s. Jelikož je kasační stížnost nepřípustná, NSS neposuzoval věcnou správnost závěru městského soudu o aplikovatelnosti výluky ze soudního přezkumu podle § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na stěžovatelovu věc.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s.

[19] Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, NSS rozhodl podle § 10 odst. 3 věty třetí a § 10 odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovateli. Soudní poplatek bude stěžovateli vrácen ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2026

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu